

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności skargi;
- częściowe stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji C(2011) 8826, art. 1 decyzji C(2011) 8803 i art. 1 decyzji C(2011) 8801 Komisji, wydanych w dniu 6 grudnia 2011r. w zakresie, w którym udzielono jedynie częściowego zwrotu ceł antydumpingowych uiszczonych przez skarżącą i bezprawnie zatrzymano dodatkowe kwoty zwrotu ceł antydumpingowych, należnych skarżącej zgodnie z prawem;
- utrzymanie w mocy zaskarżonych decyzji do czasu przyjęcia przez Komisję Europejską środków koniecznych do zastosowania się do wyroku, który zostanie wydany przez Sąd, oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy dopuszczenia się przez stronę pozwaną oczywistego błędu w ocenie poprzez zastosowanie odpowiedniej i rozsądnej marży zysku niezależnego importera z UE, w związku z czym nie określiła ona wiarygodnej ceny eksportowej dla celów obliczenia prawidłowych kwot zwrotu ceł antydumpingowych, co doprowadziło do naruszenia art. 2 ust. 9 i art. 18 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 ⁽¹⁾.
- 2) Zarzut drugi dotyczy dopuszczenia się przez stronę pozwaną oczywistego błędu w ocenie poprzez odliczenie ceł antydumpingowych jako kosztów przy obliczeniu ceny eksportowej, w związku z czym nie określiła ona wiarygodnego marginesu dumpingu dla celów obliczenia prawidłowych kwot zwrotu ceł antydumpingowych, co doprowadziło do naruszenia art. 2 ust. 9, art. 2 ust. 11 i art. 11 ust. 10 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący braku poinformowania skarżącej w bezzwłoczny i odpowiedni sposób przez stronę pozwaną o wymogach koniecznych dla dochowania art. 11 ust. 10 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009, co naruszyło prawa do obrony ustanowione w ogólnym prawie Unii, zasady dobrej administracji, także ustanowione w ogólnym prawie Unii, oraz art. 41 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (JO L 323, p. 51).

Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2012 r. — Nu Air Compressors and Tools przeciwko Komisji

(Sprawa T-76/12)

(2012/C 118/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nu Air Compressors and Tools SpA (Robassomero, Włochy) (przedstawiciel: R. MacLean, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- częściowe stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji nr C(2011) 8824 wersja ostateczna z dnia 6 grudnia 2011 r. oraz art. 1 decyzji Komisji nr C(2011) 8812 wersja ostateczna z dnia 6 grudnia 2011 r. w zakresie, w jakim przyznają one skarżącej jedynie częściową refundację ceł antydumpingowych zapłaconych przez skarżącą z tytułu przywozu sprzężarek wyprodukowanych w Chińskiej Republice Ludowej, które zostały nałożone w oparciu o rozporządzenie Rady (WE) nr 261/2008 z dnia 17 marca 2008 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych sprzężarek pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej ⁽¹⁾;
- utrzymanie w mocy zaskarżonych decyzji do czasu, aż Komisja Europejska wyda przepisy niezbędne do zastosowania się do orzeczenia Sądu w niniejszej sprawie;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy, wedle którego:

- Komisja Europejska popełniła oczywisty błąd w ocenie przy stosowaniu odpowiedniej i rozsądnej marży importowej niepowiązanego importera z Unii, przez co nie ustaliła wiarygodnej ceny eksportowej dla potrzeb wyliczenia prawidłowej kwoty refundacji ceł antydumpingowych, co doprowadziło do naruszenia art. 2 ust. 9 i art. 18 ust. 3 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego ⁽²⁾.

2) Zarzut drugi, wedle którego:

- Komisja Europejska popełniła oczywisty błąd w ocenie poprzez odliczenie ceł antydumpingowych jako kosztu przy obliczaniu ceny eksportowej, przez co nie ustaliła wiarygodnego marginesu dumpingu dla potrzeb wyliczenia prawidłowej kwoty refundacji ceł antydumpingowych, co doprowadziło do naruszenia art. 2 ust. 9 i 11 oraz art. 11 ust. 10 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego.

3) Zarzut trzeci, wedle którego:

- Komisja Europejska nie poinformowała skarżącej w sposób szybki i adekwatny o wymogach, jakich należy przestrzegać w celu spełnienia przesłanek określonych w art. 11 ust. 10 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego, naruszając tym samym przysługujące skarżącej prawo do obrony, jak również zasadę dobrej administracji, która jest utrwaloną zasadą prawa Unii, a także została skodyfikowana w art. 41 Karty praw podstawowych.

4) Zarzut czwarty, wedle którego:

- w wyniku powyższego, Komisja Europejska bezprawnie wstrzymała wypłatę dodatkowych refundacji ceł antydumpingowych, które słusznie należą się skarżącej ze względu na opisane wyżej naruszenia prawa Unii.

⁽¹⁾ Dz.U. L 81, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2012 r. — Beco przeciwko Komisji

(Sprawa T-81/12)

(2012/C 118/50)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Beco Metallteile-Handels GmbH (Spaichingen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Pfeiffer)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 13 grudnia 2011 r. (sprawa (2011) 9112 wersja ostateczna)
- obciążenie Komisji kosztami zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi, że wbrew stanowisku Komisji, jej wniosek o zwrot ceł antydumpingowych, który został oddalony na mocy decyzji Komisji z dnia 13 grudnia 2011 r. nie został złożony w zwłoce i w związku z tym jest dopuszczalny.

W tym względzie skarżąca wskazuje, że wniosek został złożony w sześciomiesięcznym terminie zgodnie z art. 11 ust. 8 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾. Zgodnie z brzmieniem tego przepisu warunkiem wniosku o zwrot jest uiszczenie ustalonych ceł przez wnioskodawcę. Wbrew stanowisku Komisji termin sześciu miesięcy przewidziany w art. 11 ust. 8 rozporządzenia nr 384/96 nie może wygasnąć przed chwilą, w której wniosek o zwrot stanie się dopuszczalny.

Również zgodnie z obwieszczeniem Komisji dotyczącym zwrotu ceł antydumpingowych z dnia 29 maja 2002 r.⁽²⁾ „jedynie przywozy, w odniesieniu do których w pełni uiszczono cła antydumpingowe mogą być przedmiotem” wniosków o zwrot [pkt 2.1 lit. b) obwieszczenia]. Zdaniem skarżącej wskazane obwieszczenie stanowi również w sposób wyraźny, że jedynie importerzy „mogący wykazać, że uiszcili bezpośrednio lub pośrednio cła antydumpingowe w związku z danym przywozem” mogą się ubiegać o zwrot [pkt 2.2 lit. a) obwieszczenia].

Skarżąca podnosi również, że decyzja z dnia 13 grudnia 2011 r. narusza uzasadnione oczekiwania skarżącej oparte o obwieszczenie Komisji z dnia 29 maja 2002 r., a także zasadę dobrej wiary.

Ponadto, skarżąca podnosi, że wskazana decyzja z dnia 13 grudnia 2011 r. narusza zasadę pewności prawa.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 56, s. 1).

⁽²⁾ Obwieszczenie Komisji dotyczące zwrotu ceł antydumpingowych (2002 C 127/06) z dnia 29 maja 2002 r. (Dz.U. C 127, s. 10).

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2012 r. — Chico's Brands Investments przeciwko OHIM — Artsana (CHICO'S)

(Sprawa T-83/12)

(2012/C 118/51)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Chico's Brands Investments, Inc. (Fort Myers, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: T. Holman, solicitor)